

לדינא, ולמעלה יותר, גם ככה המענוג שלו (כי רעוהא דליבא מרמו
גם לענין החענוג, וכנדרעפ' דכ"ח, רעוהא דכ"ז רעוהא קארי עץ החענוג),
היינו שחענוג האדון הוא חענוג העבד³⁰.

וחו' יפה שיהתן של עבדי אבות מותרות של בנים, שכדי שיהתנו של
בנים (כולל זה שגודלו תלמוד המבא ליד מעשה) חו'י
בשלימות, צריכים כ"י הענינים, העבודה דעבד, ועבודה התעלה.
לעבודה התעלה צריכים ליתן ששלימות העבודה היא בבחי' רעוהא
דליבא דוקא, ובאופן שיהיה בכל מצאנו, איך שנינו זה יכל
להיות גם בעבודה התעלה של חב' ומעלה ענין זה דרעוהא דליבא
בעבד דוקא הוא מתנה תעלה ודוהו האר' הוא מן החושד, ויהוה
התעלה מן הספלות³¹. כי מניין שהעבד מצ"ע בהתעלה נהא י'
היינו שהוא בבחי' החושד, ואפע"כ מתהפך להיות בבחי' שיהיה והתעלה
מלשון התופל כל' חרם, והנה כוה' ישנה המעלה ראחתיבא חשוכא
לניהורא וכי"א³¹. ומשעם זה אמרו ומה שיהתן של עבדי אבות מותרות
של בנים, כי דוקא ע"י הקדמת עבודה זו, בחי' שיהתן של עבד
אבות, אפי"ל אח"כ בשלימות ענין מותרות של בנים.

והו' גם מה שהרבה גופי חורה לא ניהונו אלא ברמיזה, משא"כ
שיהתן של עבדי אבות שהיא מרשט אפי"עו עבד אברהם והתעלה
באריותו. דמעם הדבר הוא, משום שע"י הקדמת העבודה שיהתן של
עבדי אבות, והקדמת עבודה זו, מביאה לקיום כל גופי חורה קדמה
למעשה, או אמשך דגם כאשר חרבה גופי חורה אינם אלא ברמיזה,
כ"י נהא אח"כ לאסוקי שמעוהא אייבא דהדכרהא³², ואח"כ גם
לקיים התעלה במעשה שהוא תעיקר, שמספיק ע"י ענין של רמו
כעבד.

אנום עיינו צריך להבין, לרפי ביאור זה מוסבר רק בצדוה מעשה
שיהתן של עבדי אבות עץ חורה של בנים, אבל עדיין אינו
מוסבר למה חודש ענין זה דוקא בספור מרשט אפי"עו שהוא סיפור
שדודו יצא ורכבה. והענין הוא, דהנה מה שנת"צ דכ"ד שיהתנה חו'י
בשלימותה, הוא ע"י הקדמת העבודה לשיחתו של עבדי שיהתנה חו'י
התעלה, הנה תכלית הכוונה היא שעבודה התעלה ולקידום חוהרה נעשית
מצאנו אחת. שהרי תעלה חוהרה ענינים הוא רצוא טוב, התעלה
ענינה רצוא שהיא מוסר מוצב ארצה וראשו מניע השמיהת³³, חוהרה

- 29) ראה סיפור ד"ד, ג' ואילך. וכל"מ. 30) ראה המשך הריס"ו ע' שכה ואילך.
- 31) ל' הכותב - קהלה ב' ג'. וראה ספר הערכים-הו"ל ערך אור ניתוס לחושן
ס"ח. וש"ג. 31א) ראה חו"א י' א. ספר הערכים שם. 32) יומא כו, א.
- 33) ל' הכותב - ויבא כח, יב. וראה חו"א רסו, ב. ח"ג שו, ב. ועד.

הנחת חו' בלתי מוגה

וחתני הוא, דהנה ידוע שבה"י בנים וכו' עבדים הם ב' אופנים
לצדדים בעבודה האדם לקונו, וכמאמא¹⁴ אם כבודם אם כעבדם.
דענינו של עבד הוא קבלה עול, כי העבד מצד עצמו בהתקדמות נהא
ל'16) והמעם שעובר את אדונו הוא מתנה קבלה עול כעבד, משא"כ
ענינו של ב' הוא העבודה באופן דאחבת ה', ובלשון החוה"א¹⁶ (חובה
בתעלה¹⁶) כביא דאשהתח' בתל אביב ואפ"י דוחים עזן יחיי מנרמי'
כ"י. וכוה' יונ' מה שדוקא ע"י הקדמת העבודה בבחי' עבד, בחי'
קב"ע. באים אל תעלה של עבד (חודות של בנים), כי
התכלית דלימוד חוהרה הוא (כ"ל) מה שגודל עימד שמביא ליד
מעשה, המעשה בפרעל, וכבדי שהמעשה כסודע יתי' בשלימות ה"ו ע"י
הקדמת העבודה בבחי' עבד, העבודה דקב"ע¹⁷.

ל'16
ל'17
ל'18
ל'19
ל'20
ל'21
ל'22
ל'23
ל'24
ל'25
ל'26
ל'27
ל'28
ל'29
ל'30
ל'31
ל'32
ל'33

אנום עבודה העבד גופא, אפשר שהיה' בשני אופנים, חודות של
עבדים, ושיהתנו של עבדים. דענין חודות של עבדים הוא מה
שכ"י קיים המצוה בקב"ע, הארם קומל חורה, היינו שלומד דין
בשור'ע, ידוע את אשר צוה ענין אדונו שהוא הקב"ה, (דכ"ד שהקב"ה
נק', אדון, הרי האדם הוא עבד) או בלשון אחרה, מלך מצ"י המלכים
הקב"ה, היינו שהקב"ה הוא המלך והאדם המקיים הוא העבד. ובלשון
הכתובת¹⁸, אנכי הו'י אלקיך אשר הואאלו מאלו מצרים מבית עבדים,
ע"מ כ' דהשאתה¹⁹, שהינא אותם ממצב של עבדי פרעו, שיהיו עבדי
של הקב"ה, ובלשון הירושלמי²⁰ כי עבד' הם, ולא עבדים לעבדים²¹,
דלימוד השור'ע באופן זה הוא בחי' חודות של עבדים. וענין שיהתנו של
עבדים יונ' ע"מ מה שאמרנו בגמ' 22 עה 29 אדם לעמל יליד, דאפי'
דקאי על עמל שיהתן או עמל חורה. ומבואר במ"א²⁴ דעמל שיהתן קאי
על התעלה (דאיך שיהתן אלא תעלה²⁵). דענין התעלה הוא²⁶ קלישון
התוסף כל' חוה"א, היינו שהוא מלשון המתכרות והתקשרות. וזוהי
התעלה כלי חוה"א, דאי בתק"י²⁶, ק"מ מתשבה תמסב ב' אפי' נתמס
מעלה התעלה דאי, דענין התעלה הוא בחי' רעוהא דליבא, הרצו
איהו בלעוהא דליבא, דענין התעלה הוא בחי' רעוהא דליבא, הרצו
שבלב (שלמעלה מענין השכל (מהשבה) שבחודות), וזה ענין שיהתנו
של עבדי אבות, היינו לא רק ענין הקב"ע כעבד, אלא שהקב"ע הוא
באופן שהתביטור אל האדון, חודר גם בכח חוה"א של, רעוהא

- 14) פירו חיים חרם עולם. 15) גיטין ג', א. וש"ג. 15א) ח"ג רמא.
- 16) פמ"ד. 17) ראה תמא רמ"א. 18) יחול ב' ב. 19) ראה
- מ"ש"י שם. 20) בחר כח, מב. 21) ראה ב"מ י' א. 22) סנהדרין ע"ב, ב.
- 23) ארוב ה' ז'. 24) ראה דרושים שנסמנו בחמה המאמר, וכל"מ. 25) ברכות
- כ"ו, ג. וש"ג. 26) חו"א חודמה ע"מ, סע"ד. 27) ל' המשנה - כלים ע"ב ס"ח.
- וראה ס"ח מ"ש"ע ע' 79 (נה"ל) בתערה. 28) בהקדמה. וראה לקו"ל פסח פא.
- ג-ד. וב"ס.

הנחת חו' בלתי מוגה

הוא המטבח מלמעלה למטה, שוב. ולכן תכלית השלימות שלהם היא שיחתו מציאות אחת. (וכמובן 33- בענין והתחלתי בתוכם, שצ"י ב' אוטובי תליכה, תליכה מלמעלה למטה ותיכיה מלמטה למעלה, וזו ששניהם כחובים בהיבט אחד מוכן ששניהם צ"י ביחד. והנה רובן מה שענין יפה שיחתו כ"י נאמר דוקא גבי השידוך דיצחק ורבקה. כי גם ענין יצחק ורבקה הם ב' קוין אלף, יצחק ענינו הוא העצירה מלמטה למעלה, רבקה ענינה המשכה מלמעלה למטה, 34. או צינור (כמבואר בתודושימים 36), ר"ל קוין אלף הם בה"י רצוא ושואב.

וע"ס הנ"ל שענין זה נוגע במיוחד לענין השידוך דיצחק, יש פכאך מה שנק' עברי אבות לשון רבים (הם עברי י' רבים), דלכאורה קאי כאן באליעזר שהי' עבד אברהם. והיינו, כי מטרת ענין זה היתה השידוך דיצחק ורבקה, שותביא ליי' חלדה יעקב, והיי' על יעקב נאמר לאברהם כי ביצחק יקרא יד' זרע, ביצחק ויא' על יצחק 37. נמצא שהי' העבר ע"כ גם אבות, ויש להוסיף, ע"ס מה שאר"י 38 ע"ה 38 וכל מובן ארזינו בידו, שמי' מתנה נתן יצחק ע"כ כל אשר לו, שזה כולל גם את עבדו, דבמילא הי' אליעזר עבדו ש"י יצחק, וכמ"ל 40 אמר הנביא אדוני (דקאי ע"י יצחק).

ובזה יתב"ל גם טעם הדבר שפרשת אליעזר (סיפור השידוך והיחוד דיצחק ורבקה) הונמקה בתורה, והרבה נוספי תורה לא נחתנו אלא ברמזיה. כי נאמת לציון ענין התורה ומצוותי' (נוספי התורה) הוא היחוד רצוא ושואב, העצירה והמשכה. התורה ציונה מן השמים קיום המצוות בדברים גשמיים, שמוכן הענין הוא והתכליתה הוא למעלה, רצוא. וכיון שהשידוך דיצחק ורבקה הוא כליות ענין זה, לפיכך הוכפל בתורה ובאר"י, כי הוא יסוד ושורש כל התורה ומצוותי'.

אך עדיין צריך להבין, דהנה אר"י 42 קוב"ה אסתכל באר"י וראו עצמא, דמריכה מזה, שכל הענינים שבעולם מקורם ושורשם וברא עצמא.

33* ראה מאמר אר"י: הקט"ט ע' קלא; פרשיות ע' חרג. אח"ת וקרא ע' חרב ואילן. לקי"ש ח"כ ע' 289. וש"י. 34 ראה חו"א ר"ס תולדות. ובלי"ס. 34* ראה גם אח"ת פלשטו (כ"ד ל' חרצו, א. א. 36) שזמנו בחולה חמאמר. ובלי"ס. 36 וקרא מא, י"ב. 37 נדרים לא, א. א. 38) חובא במיש"י עה"ס. 39 פרשטו כ"י, י. 40 ע"ס כ"י, סה. 40* ראה דודשים שזמנו בחולה חמאמר. 41) ואתחתו ד' לו, וראו גם חו"א ג' ג. ובלי"ס. 42) חו"כ קסא, א-ב.

הוא ב' (מצות ש"ב) חורה. וא"כ יורש ביאר, מהו המקור והשורש במצות דענין יחוד יצחק ורבקה. והענין הוא, כמבואר בדודשי' פרה אדומה 43, דמה שפרה אדומה נל' בשם חוקת החידה הוא ע"י פרשה ש"ש בה (בתכליתה) ב' הענינים שהיא ג"כ כליות החידה, והוא משום השליטה, בה"י רצוא, והמים חיים ענינם הוא המשכה מלמעלה למטה (מים יורדים ממקום גבוה למקום נמוך) וזוהי המצוה הנעשה ע"י נל' קש"י וזוהי חוקת החורה, כי זוהי כליות ענין כל המצוה הנעשה ע"י כנ"י. וזהו גם מה שפרה אדומה מטרתה את הטמאה והי' שבתורה, דטומאה גמ, כי זוהי כליות ענין החורה ומצוותי' 46, חלעלה ולמטה את הניצוצין שנפלו משכינה הכלים דתורה, דמאן דנפל מן דרגי' אקרי מיתא, 46 חלעלה משכינה הכלים דתורה, דמאן דנפל מן דרגי' היא שואב"ל והמים חיים יהיו מציאות. אחת חוקת החורה כמי חטאה ונעשית מציאות אחת או מטרתים מטומאה מה (כדאיתא בגמרא 47) ובמסקימ' 48), דלעברת האדם היינו היחוד דרצוא ושואב"ל ומהו מוכן שענין השידוך דיצחק ורבקה, והנה תכלית החידה רצוא ושואב"ל מוכן וחורה, שהוא ג"כ היחוד דר"ש (וע"י היחוד דר"ש) ומהו היחוד דשיחה הוא מצוה פרה אדומה, הנה ענינם בחורה פרה אדומה נאמרה בתורה באר"י ויש צומר, שזוהי גם הטעם ע"י מה שפרשה חוקת החורה, כי מצוה זו היא חוקת החורה, כליות ענין דייחוד דר"ש ודקרבנות, כי מצוה זו היא חוקת החורה, כליות ענין דייחוד דר"ש דתורה ומצוותי' (כנ"י).

למה, עברה יצחק בכפי קשורה עם הגאולה דלעיל. וכתבתי שפעמי' יאמר יצחק דוקא כי אהא אבינוס, וע"י הוא בנותץ לענין הסודות דפרה אדומה, דשלימות, המורה חו"י, לע"י כמ"ל 51 וחוקתי עליכם מים שחורים וטחורים גו'. וזהו"ל שעי' העברה בכליות החורה ומצוותי' בב' חוקת חו"י, במשך שיהא אפי' שנין דזוהי עצמא, וכפ"ס בזמן הגלות, נבוא בקירוב ממש אף הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח אדקנו.

43) לקי"ת חוקת נז, ב-ג. ובלי"ס. 44) ראה הענין ז, א. 45) ראה חו"א רישב כ"י, ג. ואילן. ובלי"ס. 46) ראה חו"א קלה, ב. לקי"ת חוקת נז, ד. ובלי"ס. 47) טוסה סז, ב. וש"י. 48) רמב"ם ח"ל פרה אדומה ר"ס ט. 49) שבת פט, ב. 50) ישעי' סג, טו. 51) יחזקאל ל, כה. הנחתו התי' בלתי מנוגה